

Мій рік відпочинку та розслаблення

КУПИТИ

ПРОВОКАЦІЙНИЙ РОМАН ПРО СПРОБУ ВТЕКТИ ВІД РЕАЛЬНОСТІ Й ВІДНАЙТИ ВЛАСНЕ Я

- Найкраща книга року за версією The Washington Post, TIME, NPR, Vice, Bustle, The New York Times, The Guardian, Kirkus Reviews, Entertainment Weekly, The A.V. Club і Audible
- Шорт-лист премії Wellcome Book Prize 2019

Головна героїня, на перший погляд, має все, що потрібно для щастя: вона молода, приваблива, живе в елітному районі Нью-Йорка і фінансово забезпечена на сто років уперед. Проте в її серці темінь і порожнеча. Та вона має план, як вилікуватися! Ексцентрична, але не дуже професійна психіатриня радо допоможе їй в цьому...

Цей роман - одночасно ніжний і сповнений чорного гумору, безжалісний і пронизаний співчуттям. Він виявляє болючу правду про самотність та прагнення до зникнення в суспільстві, де за зовнішнім фасадом успіху часто приховується глибока внутрішня криза.

Розділ 1

Щоразу, коли я прокидалася, удень чи вночі, я пленталася через яскраве фое будинку, оздоблене мармуром, йшла вгору по кварталу і повертала за ріг біля невеличкої крамниці, яка працювала цілодобово. Замовляла дві великі кави з вершками та шістьма шматочками цукру в кожній, випивала першу ще в ліфті, повертаючись до квартири, потім повільно смакувала другою, поки дивилася фільми, жувала крекери у формі тваринок, приймала тразодон, амбієн і нембутал і знову поринала в сон. Так я втратила лік часу. Минали дні. Тижні. Минуло кілька місяців. Коли відчувала голод, то замовляла їжу з тайського ресторану через дорогу або порцію салату з тунцем із перекусної на Першій авеню. Прокинувшись, знаходила на мобільному телефоні голосові повідомлення із салонів чи спа, що підтверджували запис на процедури, які бронювала спросоння. І завжди телефонувала, щоб скасувати візит. Я ненавиділа це робити, бо не зносила розмовляти з людьми.

На початку цього етапу свого життя я збирала брудну білизну і раз на тиждень віддавала в пральню, звідки її повертали чистою. Мені подобався звук розірваних поліетиленових пакетів, які шаруділи на протязі від прочинених вікон у вітальні. Я любила вдихати запах свіжої білизни, дримаючи на дивані. Але через деякий час мені стало надто складно збирати весь брудний одяг і запихати його в мішок для прання. А звук моїх власних пральної та сушильної машин заважав мені спати. Тож я просто викидала брудне спіднє. Уся стара білизна все одно нагадувала про Тревора. Деякий час поштою продовжувала надходити вульгарна білизна від Victoria's Secret — стрінги кольору фуксії та лаймового зеленого, а також звабливі нічні сорочки, кожна з яких була запакована в прозорий пластиковий пакет. Я запихала ці маленькі пакетики в шафу і ходила без спіднього. Час від часу отримувала посилки з Barneys або Saks. Вони надсилали мені чоловічі піжами та інші речі: кашемірові шкарпетки, барвисті футболки, дизайнерські джинси. Я навіть не могла згадати, як і коли це все замовляла.

Я приймала душ максимум раз на тиждень. Припинила вищипувати брови, відбілювати зуби, робити воскову епіляцію, розчісуватися. Жодного зволоження чи пілінгу. Не голила під пахвами. Рідко виходила з квартири. Усі рахунки сплачувалися автоматично. Я вже сплатила податки на нерухомість за рік за свою квартиру і старий будинок моїх покійних батьків на півночі штату. Плату від орендарів за нього я щомісяця отримувала на рахунок прямим переказом. Допомога з безробіття надходила регулярно, варто було лише раз у тиждень зателефонувати в центр зайнятості і натиснути «1», тобто «так», коли автовідповідач запитає, чи доклала я всіх зусиль, щоб знайти роботу. Цього було достатньо, щоб покрити витрати на всі мої рецепти, а також на все, що купувала в крамниці поруч з домом. До того ж у мене були інвестиції. Фінансовий радник мого покійного батька стежив за всім цим і надсилав щоквартальні звіти, які я ніколи не читала. У мене було достатньо грошей на ощадному рахунку, щоб прожити кілька років, якщо не робити великих покупок. Крім того, у мене був значний кредитний ліміт на моїй картці Visa. Я не переймалася грошима.

Я почала «впадати в сплячку» повною мірою у травні-червні 2000 року. Мені було двадцять чотири. Я спостерігала крізь зламану планку в жалюзі, як минає літо, а на зміну йому приходить холодна й похмура осінь. Мої м'язи атрофувалися. Простирадла на ліжку пожовкли, хоча зазвичай я засинала перед телевізором на дивані. Цей комплект у синьо-білу смужку я придбала у Pottery Barn.

Зараз постіль була розтягнута і вкрита плямами від кави та поту.

У години неспанья я мало що робила, окрім як дивилася фільми. Я не могла дивитися звичайні телепрограми. Особливо на початку — телевізор викликав надто багато емоцій, і я починала смикати пульт, натискати на кнопки, насміхатися над усім і дратуватися. Я не могла впоратися з емоціями. А єдине, що могла читати, — сенсаційні заголовки в місцевих щоденних газетах у крамниці. Я швидко переглядала їх, розплачуючись за каву. Буш проти Гора в президенти. Померла знаменитість, викрали дитину, сенатор украв гроші, відомий спортсмен зрадив вагітну дружину. У Нью-Йорку траплялися різні події — як і

завжди, — але нічого з цього мене не вражало. Саме тому мене й вабив сон — реальність відокремлювалася і з'являлася в моїй свідомості так само невимушено, як у фільмі чи сновидінні. Було легко ігнорувати те, що мене не стосувалося. Працівники метро страйкували.

Ураган прийшов і пішов. Це не мало значення. Могли вторгнутися інопланетяни, могла роїтися сарана — я це помітила б, але мене це не розхвилювало б.

Коли мені потрібні були ще пігулки, я наважувалася вийти до аптеки Rite Aid за три квартали від дому. Це завжди був важкий шлях. Піднімаючись Першою авеню, я здригалася від усього, що мене оточувало. Я була схожа на новонароджену дитину — повітря викликало дискомфорт, світло завдавало болю, деталі навколишнього середовища здавалися лячними і ворожими. Я налягала на алкоголь лише в дні цих вимушених екскурсій — чарка горілки перед тим, як вийти на вулицю і пройти повз усі маленькі бістро, кафе і крамнички, які я відвідувала, коли вдавала, що живу життя. В іншому випадку я намагалася обмежитися радіусом одного кварталу навколо моєї квартири.

У крамниці працювали молоді єгиптяни. Окрім моєї психіатрині, докторки Таттл, подруги Реви та швейцарів мого будинку, єгиптяни були єдиними людьми, з якими я постійно контактувала. Вони були відносно привабливі, деякі з них навіть досить красиві.

Мали квадратні щелепи, мужні чола, вигнуті зухвалі брови. А очі виглядали так, ніби підведені. Було їх, мабуть, з пів дюжини — братів чи кузенів, як я припустила. Їхній стиль мене відлякував. Вони носили футболки футбольних команд, шкіряні гоночні куртки, золоті ланцюжки з хрестами і слухали канал Z100 на радіоприймачі. А почуття гумору було абсолютно відсутнє. Коли я лише переїхала в цей район, вони фліртували зі мною, іноді навіть надто наполегливо. Але щойно я почала з'являтися в незручний час із закислими очима й засохлою слиною в куточках рота, вони припинили намагатися завоювати мою прихильність.

— У вас тут щось є, — сказав одного ранку чоловік за прилавком, показуючи на своє підборіддя довгими смаглявими пальцями.

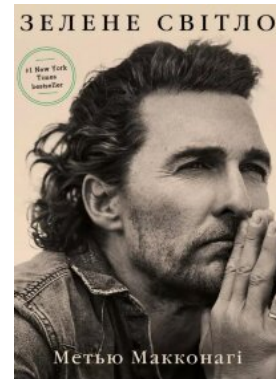
Рекомендована література

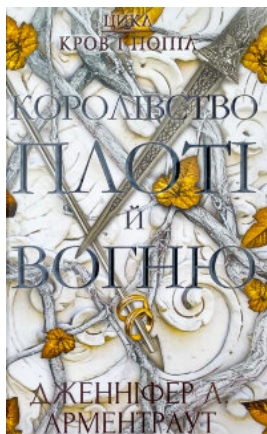
Жінки, що біжать з вовками. Архетип Дикої жінки у міфах та легендах

Найбагатший чоловік у Вавилоні

Зелене світло

Кров і попіл: Королівство плоті й вогню

Кров і попіл. Корона з позолочених кісток

Атомні звички. Легкий і перевірений спосіб набути корисних звичок і позбутися звичок шкідливих

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ